

ВВВВВВ

Орліної ради

ч. 111 січень – березень 1997

КОНФЕРЕНЦІЯ **Українських Пластових Організацій**

Австралія — Аргентина — Велика Британія — ЗСА — Канада — Німеччина

Польща УКРАЇНА Словаччина

ГОЛОВНА ПЛАСТОВА БУЛАВА

ОРЛИНИЙ КРУГ

'ВОГОНЬ ОРЛИНОЇ РАДИ' - журнал новацьких виховників.

Виходить квартално.

Ч. 111.

Січень - Березень 1997.

Редагус колегія:

УКРАЇНА: Марічка Артиш, Іван Нагірний, Ліда Прусська, Славко Танчак.
ЗСА: Денис Беднарський, Орест Гаврилюк, Стаха Гойдиш, Надя Кулинич,
Теодосій Самотулка.

Відповідальний редактор - Сірий Орел Орест.

Рисунок на обгортці Тані Михайлівської.

Відбито рівночасно в Івано-Франківську накладом 120 прим.
і в Філадельфії - 250 прим.

Ціна поодинокого числа: 5.00 дол. Річна передплата: 15.00 дол.

Всі права застережені.

Copyright by Plast, Ukrainian Youth Organization, Inc.

Printed in U. S. A.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Orest Hanylyuk, M. D.
321 Linden Drive
Elkins Park, PA 19027
U. S. A.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ:

Denys Bednarsky
35 Marsac Pl.
Newark, NJ 07106
U. S. A.

oo

ФУНДАТОРИ 'ВОГНЮ ОРЛИНОЇ РАДИ':

Родина і приятелі св.п.бр. Славка Кравца
Сірі Орли Людмила і Петро Дармограї
2-ий Курінь УПС 'Ті, що Греблі Рвуть'
Великий Пл. Курінь 'Хмельниченки'
Крайова Пластова Старшина З. С. А.
20-ий Курінь УСП 'Лісові Мавки'
10-ий Курінь УПС 'Чорноморці'
Сіра Орлиця Стаха Гойдиш
Сірі Орли Орест і Аня Гаврилюки
101-ша РОВ 'Квітка Щастя', 1991
Пластова Станиця Філадельфія
Пластова Видавництво, Торонто

Ватага Бурлаків
Пл. сен. В. і Д. Гойдиші
Загін 'Червона Калина'
Пластова Станиця Чикаго
28-ий К. УПС 'Верховинки'
Крайова Пл. Старшина Канада
3-ий Курінь УПС 'Лісові Чорти'
Пластова Станиця Нью-Йорк
Головна Пластова Булава
Пластова Станиця Торонто
Сірий Орел Тарас Когут
КМП 'Сокіл'

ХТО ЧЕРГОВИЙ?

Вогонь Орлиної Ради

1

ДОРОГІ БРАТЧИКИ І СЕСТРИЧКИ!

Світає новий 1997-ий рік. На Новий Рік наш журнал одержує нову одягу. Нею є обкладинка, яку запроектувала Таня Михайловська.

Нам цікаво почути Вашу реакцію на нову обкладинку. Пишіть, чи вона Вам подобається? Від Ваших відгуків залежатиме, чи ми задержимо цю обкладинку, чи змінимо її, або й повернемося до старої. Ждемо на Ваші листи!

Молімось до новонародженого Божого Дитятка, щоб Воно простягнуло свої ручки над українською дітворою й благословило її ріст, а теж усіх тих, які невтомно скеровують її на службу Богові й Україні!

Щиро вітаю Вас:

СКОБІ

Сирин Орел Орел

ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ І СЛАВІТЕ І

Мудрість Сірих Орлів

МУДРЕ СЛОВО НАРОДУ

Термін *Б а й к а* відомий більше на позначення жанру літературного, пов'язаного із славетними іменами байкарів: Езопа, Лафонтена, І.Крилова, Л.Глібова та ін. Проте в народі віддавна існував жанр усної байки, своєрідної вигадки, близької до казок про тварин.

Народна байка має філософське спрямування, несе в собі виразну дидактичну ідею, в яскравих образах розкриває суть повчання або ж підводить слухача (читача) до розуміння цієї головної думки.

Роль байки в колишньому житті дитини була надзвичайно великою. Іван Франко підкреслював: "Оті простенькі сільські байки, як дрібні, тонкі корінчики, вкорінюють у нашій душі любов до рідного слова, його краси, простоти і чарівної милозвучності. Тисячі речей у житті забудете, а тих хвиль, коли вам люба мама чи бабуся оповідала байки, не забудете до смерті".

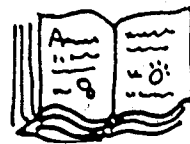
Важливе значення байки зберігається. Байка - не просто алегорія, а це той багатий світ символів, що нерідко визначає і поведінку, мораль, і спосіб мислення, і спосіб життя, і височінь та світлість ідеалів.

Зичу Вам щасливого спілкування з фольклорними скарбами. Той, хто байок уважно послухає, - той не лише на окріп, а й на холодну воду подмухає...

Микола ДМИТРЕНКО

ЩО РОЗКАЖЕМО НОВАЦТВУ?

БІДНЯК ТА ГОЛУБКА

Бив в одному селі селянин. Був він такий бідний, що біднішого за нього нікого не було. Хоч селянин і не боявся ніякої роботи, але все одно не міг вибитися зі злиднів. І тоді вирішив він піти до міста. Можливо там якимось прогодуються.

Далекий шлях до міста. Десять днів потрібно було йти пішки по лісах, по долинах, по крутих гірських стежках. А в бідняка не було ні цибулини, ні зернинки рису, ні зубочка часнику. Вирішив він добувати собі їжу дорогою до міста мисливством. Змайстрував собі лука, вирізав десять стріл та й пішов. Іде день, іде два, то зайця підстрілить, то кролика вб'є. Так і пройшло непомітно десять днів. Дивиться бідняк, а у нього залишилося всього дві стріли.

Засмутився бідняк: далекий ще шлях до міста, а чи багато підстрілиш дичини, коли в тебе лише дві стріли?

Ліг він відпочити під тінним деревом і почав міркувати, що ж його робити. Раптом бачить, — під самінькою верхівкою дерева в'ється біля гнізда з жалісним криком сиза голубка: змія повзе по стовбуру до гнізда, пташенят хоче зжерти.

Підскочив селянин, схопив лука, натягнув тетиву. прицілився — змії

К

змія з верхівки дерева.

А голубка, радісно воркуючи, почала кружляти над головою у селянина. Закинув селянин лука за спину і пішов далі. Залишилась тепер у нього одна-єдина стріла.

«Ну, — міркує бідняк, — цю стрілу треба берегти. — Мало що може трапитись у дорозі!»

Почав він шукати яку-небудь пещеру, щоб від звірів на ніч сховатися. Раптом бачить — мерехтить попереду вогник. Пішов він на цей вогник і опинився біля брами великого храму.

Вартовий впустив селянина у двір, кинув оберемок соломи в садку, а бідному селянинові нічого більше і не треба. Простягнувся він на соломі і заснув міцним сном.

І ось сниться бідняку, що хтось його душить.

Прокинувся він і не може поворухнути ні рукою, ні ногою. Обвився навколо нього велетенський змій і ось-ось задушить. А на дереві поруч сиза голубка сидить й жалібно воркує.

Зібрався з останніми силами бідняк й питає змія:

— За що ти мене хочеш вбити?
— За те, що ти сьогодні вдень убив стрілою мою дружину, — відповідає змій.

Бачить бідняк, що приходить йому кінець, почав благати про помилування:

— Відпусти мене, змію, а я будь-яке твоє прохання виконаю.

Змія відповідає.

— Був колись і я людиною. За мою жорстокість і злість перетворив мене чаклун на змія.

Це закляття загубить свою силу, коли опівночі на вежі храму заб'є великий дзвін. Зроби так, щоб той дзвін забив сьогодні опівночі, і я помилую тебе. Якщо ж тобі це не вдасться — прощайся з життям.

Підійшов бідняк до вежі і бачить: ніяк не добратися йому до дзвона. На всіх дверях замки висять великі та важкі. Знадвору теж не доберешся: жодної драбини поблизу немає.

Замислився бідняк, не знає, що йому робити. А змій поруч лежить, очей з нього не зводить. До півночі лише хвилина залишилася.

І в цю мить згадав селянин, що у нього ще є одна стріла з залізним наконечником.

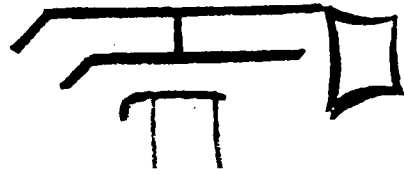
Зрадів: якщо наконечник вдарить у дзвін, той обов'язково задзвенить. Хоча й тихо, але задзвенить! Натягнув селянин тетиву, прицілився і вистрелив останню стрілу.

Задзижчала стріла, зникла в вишині, а дзвону немає. Не продзвенів дзвін. Мабуть, у нічній темряві не зміг селянин добре прицілитися.

— Зараз ти помреш! — прошипів змій.

І тільки він хотів кинутися на селянина, як раптом з висоти дзвіниці почулося легке, ледь чутне бовкання.

Почувши його, змій з жахливим хрипом, звиваючись, виповз за ворота.

храму і там одразу перетворився на людину.

5

Здивувався бідняк: як це дзвін сам задзвенів? Довго він не вірив своєму щастю, а потім ліг знову на солому і заснув.

Коли він прокинувся, сонце стояло вже високо. Подякував бідняк сторожу за притулок і пішов. Але як тільки підійшов він до вежі, побачив на землі мертву сизу голубку.

Зрозумів тоді селянин, хто врятував його вночі від неминучої смерті. Це сиза голубка вдарилася своїм тільцем у дзвін, щоб почулося рятівне бовкання.

Так віддячила голубка біднякові за те, що він врятував її діточок.

(“Корейські народні казки”)

ВЕДМЕЖЕ ВУШКО

(Оповідання з праісторичних часів.)

Як тільки в Тура Сильного та в Лелії Білої народився він, то батько сказав:

— Назвемо його Ведмежим Вушком.

— Чому так? — спитала Лелія Біла.

А Тур Сильний:

— Чиж ти не бачиш, що в нього праве вухо нісім, як у ведмедя?

А Лелія Біла на це:

— А справді й як я не завважала цього!...

Тур Сильний даліше:

— І нехай виросте він такий чуткий та сильний як ведмідь, щоб сорому нам не приніс, а лаву!

Бо в цих давніх, давніх часах, коли люди жили ще напів дико по печерах, вірили, що імя, яке дадуть дитині, матиме потім чималый вплив на вдачу й життя дитини. Тому звичайно давали хлопцям назви сильних і відважних звірів, а дівчатам назви гарних квітів, от як і нечечка Ведмежого Вушка звалася Лелія Біла.

І ріс собі маленький Ведмеже Вушко в батька та в неньки. Та вони ним не дуже журилися. Іє було в них на те часу. Треба було здобувати рожиток. По густих і непрохідних лісах гаятися треба було за дикими звірями, щоб обути мяса на поживу й шкір на одяги.

Та не такі то були в цих часах ліси, як тепер і не така ріка Стрий. Ліси були густі та усті. Дерева в них старезні, бо ніхто їх не рубає. сами падали від старости, хіба буревій ва-

лив і повно було вивертів у лісі. А на перегнутих старих деревах ріс густо молодняк. Такі були праліси! А проміж них, проміж праліси ці, пліла з шумом грізна та могутня ріка Стрий...

У такому густому пралісі над рікою Стриєм жив Ведмеже Вушко з батьком та ненькою й зі старшими братами та сестрами й із найменшою сестричкою Калиною Червоною в безпечній печері.

Тепер йому щойно шість літ. Та вже вмів він собі в біді дати раду. Чимало знає він уже. Знає він, які звірі небезпечні та як рятуватися перед ними. Знає, як стежити за дичиною на ловах, знає різні цілющі зела й уміє вже лікуватися ними. І не боявся він нікого й нічого. Все й усіоди числив тільки на себе! Був певний, що не пропаде ні з голоду, ні з холоду.

За весь одяг служила йому шкіра, що в ночі була йому за постіль. Мав ще тільки на шії ожерелля з черепашок і з різнобарвих камінячків. Дала їх йому найстарша сестра Проліска Весняна.

— Це берегти буде тебе від лихих духів — сказала.

Так вірили тоді.

За все оружжа — мав ломаку з одного кінця товсту, суконату, а з другого з гострим випаленим в огні кінцем. Та вмів уже орудувати цією ломакою, хоч був ще такий маленький.

Вдоволений та щасливий бігав собі Ведмеже Вушко, часом тільки в думці тужив:

— Гей, коби то мені стати дорослим та

пким і дужим, як мій батечко й дістати каний топір, лук і стріли! Коби я міг уже ходи на лови зі старшими...

Та не скоро воно ще буде. Покищо ка-ть:

— Ти за малий іще! — й не беруть його.

Находив важний час, коли то літом день йдовший. Тоді всі дорослі йшли геть у глину ліса аж до „Великих Скель“, де живе Дий Дух, опікун їх племені. Того саме й сходилоса усе племя, щоб поклонитися Великому хови та просити, щоб не кидав їх зі своєї іки.

А вони були теж грізніші, як сьогодні, скелі в Бубнищі. Жили там у викутих у скелі черах ворожбити, жреці Доброго Духа, які цей день роздавали святе зілля.

І тепер сказав Тур Сильний:

— Усі підемо до Великих Скель, тільки Ведмеже Вушко лишиться доглядати Калини Червоної, щоб їй не сталося що лихого.

Пюсумнів Ведмеже Вушко, що не піде до великих Скель, однак не казав нічого, подумав собі тільки:

— Прийде й мій час! І я ходитиму туди до великого Духа по чародійне зілля! Та покищо треба слухатися батька, щоб не прогнівити Великого Духа.

І пішли всі туди за святим зіллям, що приосить людям щастя й цвиге тільки тоді, коли ень найдовший.

На відході ще раз сказав батько:

— А вважай, хлопче, доглядай дитинки й либ була небезпека, оборони її.

Сумний, задуманий сидів Ведмеже Вушко в чері край багаття. Маленька Калина Червона ала спокійно.

Ведмеже Вушко думав:

6 — Ах, чому я мушу тут сидіти, чому не можу враз із другими бути на святі в лісі! Я напевно діставби святе зілля.

Сидить, думає, на сестричку поглядає та на багаття, щоб не вигасло, бо як воно вигаслоб, ждалоби їх усіх велике нещастя. Тому він разураз поправляє жар та докидає палива.

Вдивився в червоний жар і трохи не заснув. Нараз почув якийсь шорох і шелест. А слух мав він гострий.

— Так, начеб хтось ішов. Може вже від Великих Скель вертають — подумав Ведмеже Вушко. — Та ні! Ще за скоро! Тай тільки одну ходу чути.

І зірвався, хопив за свою ломаку та став біля входу в печеру.

Перед ним стояв великан, сильний як тур.

Ведмеже Вушко пізнав зараз, що він із ворожого племені. В правій руці в дикуна була кам'яна сокира, а лице й увесь він був розмальований червоною краскою. Волося в нього було довге, та розкуйовджене. Така теж була борода й вусища. Великан кинувся до хлопця й закричав:

— Іди геть! Давай батькове добро! А ні, то вбю тебе!

Ведмеже Вушко тільки на хвилиночку мов задеревів, та скоренько прийшов до себе, отямився; карі його очі запалали гнівом і він грізно підняв ломаку:

— Підеш, а то я...! — закричав.

Розбишака глянув зчудовано на мале хлопця та вже й підняв сокиру. Однак у цюж мить почув за собою шелест ходи. Великан трівожно озирнувся й митю пустився на втеки в глибину праліса.

А перед Ведмежим Вушком стояв старець із довгою сивою бородою. Хлопчина відразу

пізнав його. Був це славний ворожбит, що його всі боялися й поважали. Тому й розбишака втік, як тільки побачив його.

Ведмеже Вушко вправ ниць та припав до ніг ворожбита. А ворожбит спитав:

— Чому ти не пішов до Великих Скель?

— Мене лишили доглядати маленької сестрички — відповів хлопець і додав із жалем: — А я так хотів бути там біля Великих Скель!

Ворожбит погладив його по голові:

— Так, дитино, тобі жаль, що ти не пішов поклонитися Великому Духови...

А хлопчина додав із жалем у голосі:

— І дістати святе зілля!

— Та ти бережеш маленької, безборонної сестрички, а то більше, як що — говорив дальше сивий старець. — Зіллям не журися! Ось тобі воно, святе зілля! А з ним Великий Дух матиме тебе в своїй опіці. Ти заслужив собі на це зілля. Я бачив, як сміливо й хоробро боронив ти входу до печери.

Ведмеже Вушко засіяв із радощів. У нього є святе зілля, хоч він не був у лісі, біля Великих Печер!

Ворожбит погладив його знов по голові й пішов дальше.

Пізно вечером вернув Тур Сильний із родиною зі свята при Великих Скелях. У кожного в руках було святе зілля.

А Ведмеже Вушко радісно:

— І в мене є святе зілля! — тай показав усім, що він дістав від ворожбита.

7

Всі здивувалися, а Ведмеже Вушко оповів свою пригоду. Ненечка ніжно обняла сінка й кріпко пригорнула його до грудей та поцілувала.

А батько, що доси був такий хмарний і грізний, підійшов до сина. погладив його по голові та сказав:

— Ти добре зробив. ти славно зробив! Святе зілля зіслав тобі Великий Дух, а славний ворожбит, що дав тобі його, зрівняв тебе цим із нами. Ти тепер рівний нам ловець і воївник.

Так то шестилітний Ведмеже Вушко — син Тура Сильного й Лелії Білої — став лицарем і всі воївники поважали вже його, як товариша.

Таке то діялося в давню давнину, тисячі й тисячі літ тому назад, над нашою рікою Стриєм.

Антін Лотоцький

Два впертих

Був собі Зайчик Капловухий. І був собі Осел Вухатий. Зайчик жив у лісі густолистою з Зайчихою-Мамою та сестричкою, а Осел — у пана-господаря в стайні. І хоч то були зовсім різні куточки світу Божого, вдачу обидві ці тварини мали однакову. І Зайчик, і Осел були вперті.

От візьмемо Зайчика. Коли його родина лягає на світланку спати, сестричка просить:

— Посунься, Капловухенький, трішечки, бо мені тісно.

— Не посунься.

— Посунься, бо мені вітер дме.

— Ні!

Хатка у зайчої родини тісна: маленька ямка, трохи в ній постелено сухого листячка, і ніякого ладу.

Тоді сестричка плаче. А Зайчиха-Мама пробує умовляти:

— Та посунься, Капловухенький, вона ж маленька...

— Ні!

— Але ж і впертий ти, як Осел Вухатий! — спересердя скаже Мама, та й відсунеться сама аж у сніг, щоб більше місяця донечці було.

А тоді починає вітер дмухати на Капловухого. Проте, він терпить: — А все такі, по-моєму вийшло! — думає.

Або Зайчиха-Мама просить:

— Збігай, Капловухенький, на вгород на узліссі — пошукай на вечерю моркву — там ще є подекуди покинуті корінці.

— Не ліду! — огризається Капловухий, — хоч і сам не вечерятиму, нехай по-моєму буде!

— Ох, ти ж Осел упертий! — скаже Зайчиха-Мама, і потупає шукати моркви сама.

Аж надокучило Капловухому слухати, що його все Ослом дразнять.

— І що воно за Осел, хотів би я знати? — подумав собі.

А як подумав, то й вирішив сходити до Осла в гості та придивитися до нього ближче. Пішов, заховався в стайні та й придивляється.

А пан-господар саме запряг Вухатого в воза, сам сів на віз, узяв віжки в руки, та:

— Гей, Оселику, гей!

А Вухатий — ні з місця.

— Гей, Оселику, гей!

Ані руш...

І пан-господар чого вже тільки не робив: і сіном виманював Оселю, щоб тяг воза з двору, і ставив поперед нього та з усієї сили за уздечку тяг, і бив Вухатого дошкучливо батоном — ніщо не помагало. Утомився пан-господар, знову сів на воза та й задумався. І прийшло йому в голову таке: раз Вухатий упирається назад, коли його тягти вперед, то спробую я тягти його назад — чи не рушить він тоді вперед. Так і зробив. Ухопив Вухатого за його довгого хвоста, натужився й потяг з усієї сили.

Тоді Осел рушив уперед і потупав, і потупав, і повів воза, कुди панові-господареві треба було.

А Зайчик аж за жмיתика халапється та регоче. Насміявся-насміявся та раттом і задумався:

— А доброго хвоста дав Бог

Оселикові! От би мені такого! Бо йому ж він тільки шкодить! От бачите, як його обдурив пан-господар!..

І як вернувся Осел з роботи, Капловухий підійшов до нього та й каже:

— Я — Капловухенький. Будьмо знайомі. Я бачив, як пан-господар змущувався з тебе. А все через той хвіст...

Осел уважно слухав, помахуючи довгим хвостом із китичкою на кінці.

— Так, усе через твій довгий хвіст. І навіщо він тобі здався? Щоб пан-господар і далі мучив тебе?.. Знаєш що: давай поміняємося хвостиками: бери мою пухнасту пампушечку — за неї тебе вже ніхто тягати не буде, а мені дай свого хвоста!

Осел довго-довго думав, а тоді й каже:

— А що я з твоєю пампушечкою робитиму, як мене мухи обсядуть? Чим я тоді відганятиму їх?

Зайчик засміявся:

— Які ж тепер мухи? Зимною мух не буває, а до весни ще далеко-далеко.

— І справді, — подумав Осел. Радо відчепив свого довгого хвоста, прив'язав його Зайчикові, а той приліпив йому свою сріблясту, пухнасту пампушечку. І вони пошталіся.

І як там уже Осел далі жив із своїм паном-господарем, не знаємо, а от Зайчик Капловухий відтоді став у лісі пишатися своїм довгим ослячим хвостом — іде й не гляне ні на кого...

А всі звірята і пташки в лісі ду-

же дивувалися і в один голос казали:

— Ах, ах, ах, який у Зайчика Капловухого чудовий хвостик! І Зайчик тішився.

Та недовго. Бо як тільки потнався за ним одного разу Старий Вовк, він, як звичайно, кинувся навітки: Вовк женеться, а він тікає; Вовк ще женеться, а він тікає; він тікає, а Вовк — за ним: ось-ось дожене, бо Зайчикові довгий хвіст заважає... А тут колочий куц на дорозі: зачепився Капловухенький хвостом і впа...

— Оце ж і моя смерть! — майнуло йому в голову. Але він був спиритний Зайчик. Мерщій ослячого хвоста відв'язав, покинув, а сам — драла!

Добіг Старий Вовк до куцця, побачив хвоста, понюхав:

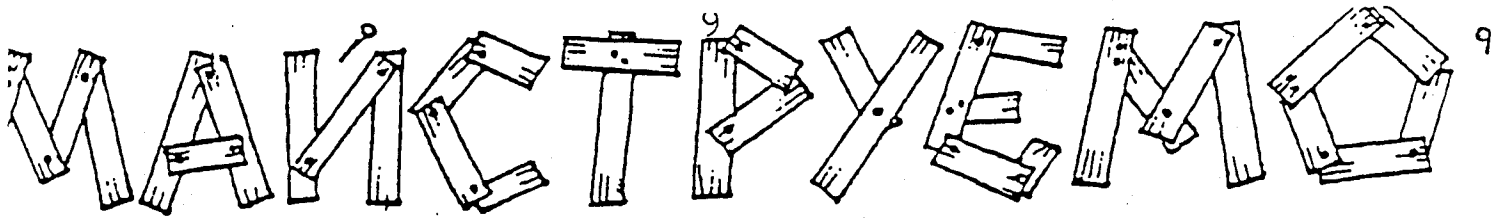
— Хе! Та за ким же я гнався? Це, виходить, був Осел, а зовсім не Заєць... О-хо-хо! Старосте моя, старосте!..

І, зажурений, подався шукати іншої поживи в лісі густолистою. Капловухий згодом свого ослячого хвоста знайшов, триніс додому й почепив на дереві коло своєї зайчої хатки:

— Хай вивітряється. А як настане весна та будуть мухи, напевне Осел Вухатий приблизить розминуватися. Тільки я до нього перший не піду, ні!

Так само думав у себе в стайні Осел Вухатий, що з його пампушечки, дарма, що вона була і срібляста, і пухнаста, дуже кепкував увесь курячий рід у подвір'ї:

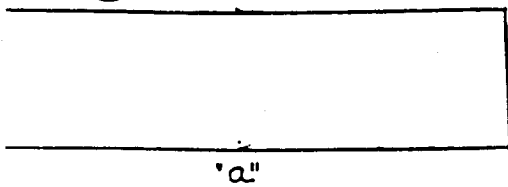
— Шоб я пішов до нього розминуватися? І не подумую! Ні, нехай він перший приблизить! Ділусько

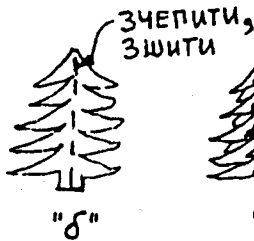
ВІТАЙ ЯЛИНКА

1 ЯЛИНКА

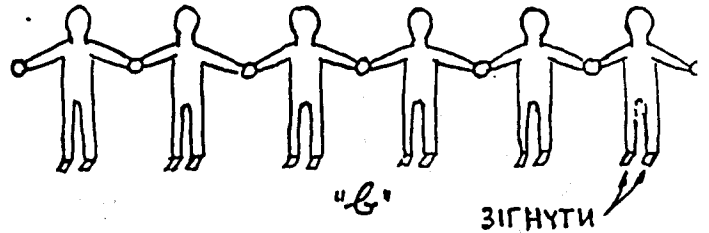
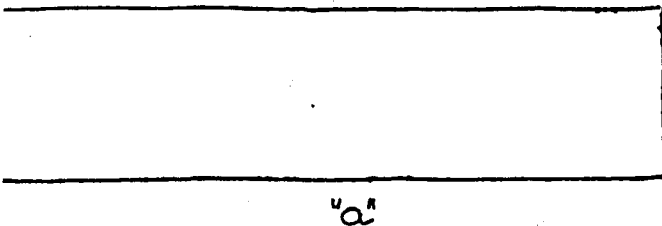

ПАСОЧОК ПАПЕРУ "а" ПО МОЖЛИВОСТІ ЗЕЛЕНОГО КОЛЬОРУ ЗІГНУТИ КІЛЬКА РАЗІВ В ПОЛОВИНУ ЩОБ ВКІНЦІ БУВ ПРЯМОКУТНИК І НА НЬОМУ НАРИСУВАТИ ЯЛИНКУ "б", ВИТЯГТИ ПО ЛІНІЯХ, РОЗЛОЖИТИ І БУДЕ КІЛЬКА ЯЛИНОК "с".

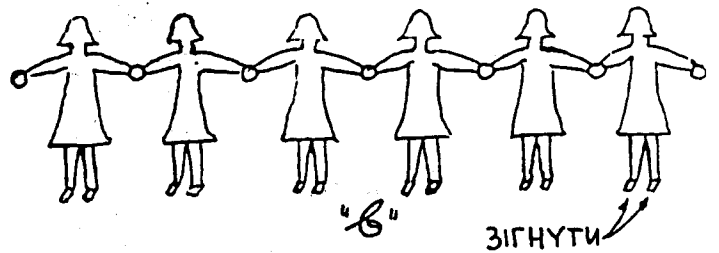
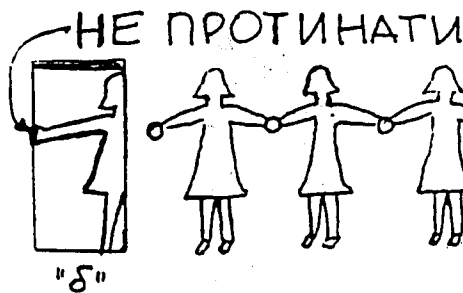
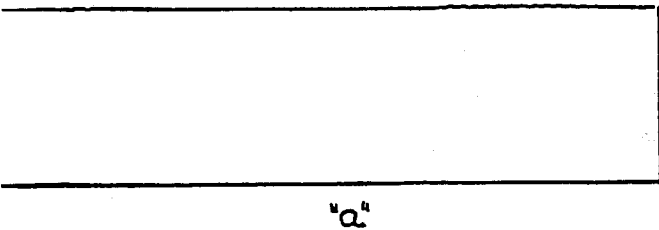

ПОКЛАСТИ ЯЛИНКИ ОДНА НА ДРУГУ "а", ЗЧЕПИТИ ВСІ РАЗОМ В ПОЛОВИНІ ЗЧІПАЧЕМ АБО ЗШИТИ НИГКОЮ "б" І РОЗЛОЖИТИ ВСІ ГІЛКИ "с".

2 НОВАКИ

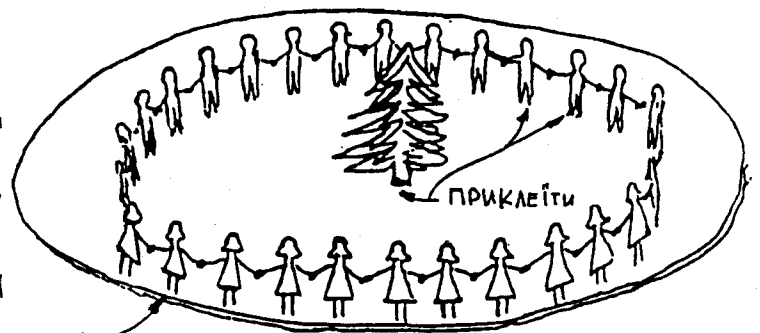

3 НОВАЧКИ

2 ПАСОЧОК ПАПЕРУ "а" ЗІГНУТИ КІЛЬКА РАЗІВ В ПОЛОВИНУ ЩОБ ВКІНЦІ БУВ ПРЯМОКУТНИК, НА НЬОМУ НАРИСУВАТИ ПІВ НОВАКА ЯК ВКАЗАНО НА РИСУНКУ "б", ВИТЯГТИ ПО ЛІНІЯХ, РОЗЛОЖИТИ І БУДЕ РЯД НОВАКІВ ЩО ДЕРЖАТЬСЯ ЗА РУКИ "с".

3 ТЕЖ САМЕ ЗРОБИТИ ІЗ ПАСОЧКОМ ПАПЕРУ ДЛЯ НОВАЧОК.

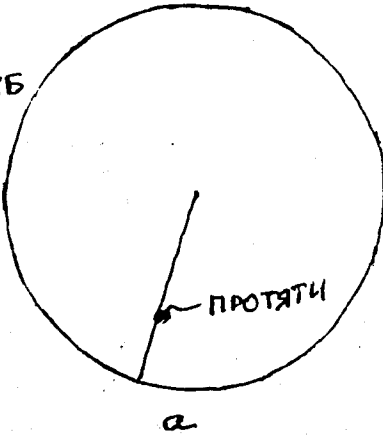

ПЛОЩА З ПАПЕРУ

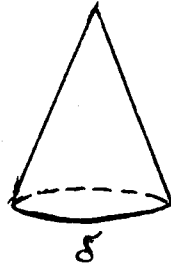
ГОТОВЕ "ВІТАЙ ЯЛИНКА"

АНГЕЛ

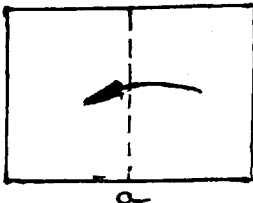
①
ТУЛУБ

а
КРУЖОК ПАПЕРУ,
ПРОТЯВШИ, СКРУТИТИ
В КОНУС ЯК НА б

②
КРИЛА

а
ПАПІР ЗІГНУТИ ПО ---
ЗА СТІЛКОЮ

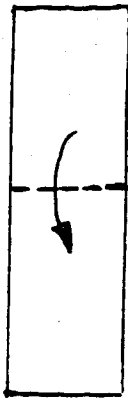

б
НАРИСУВАТИ
КРИЛА ---
І ВИТЯТИ

в
ВІДКРИВШИ,
БУДУТЬ ГОТОВІ
КРИЛА

③
ГОЛОВА

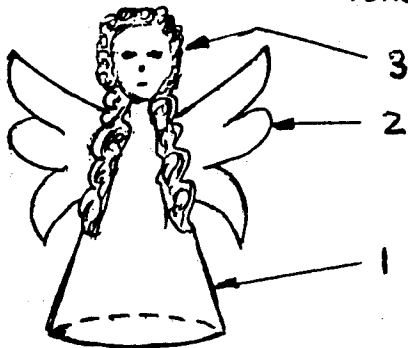
а
ПАПІР ЗІГНУТИ
ПО --- ЗА СТІЛКОЮ

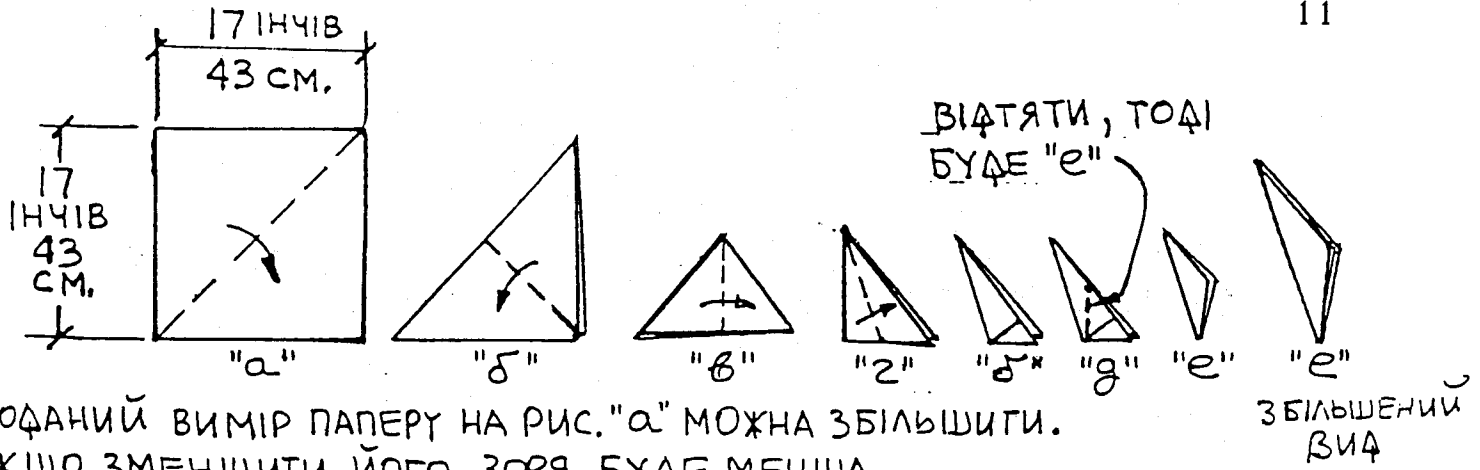
б
НАРИСУВАТИ
ГОЛОВУ АНГЕЛА

в
ВИТЯТИ АНГЕЛА ЗПЕРЕДУ,
ЗАДНІЙ ПАСОЧОК ОСТАВИТИ ЦІЛИМ
ЩОБ ПРИКЛЕЇТИ ДО ТУЛУБА ①

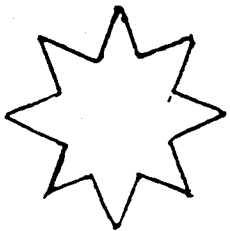

РІЗДВЯНА ЗОРЯ

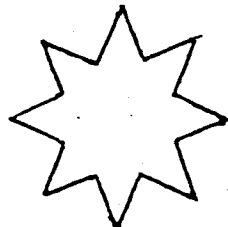

ПОДАНИЙ ВИМІР ПАПЕРУ НА РИС. "а" МОЖНА ЗБІЛЬШИТИ. ЯКЩО ЗМЕНШИТИ ЙОГО, ЗОРЯ БУДЕ МЕНША.

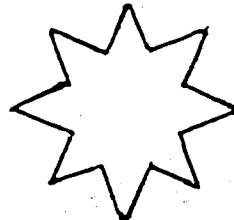
КВАДРАТНИЙ ПАПІР "а" ЗІГНУТИ ЗА СТРІЛКАМИ ПО ПЕРЕРИВАНИХ ЛІНІЯХ ЯК НА РИС. "а, б, в, г" І ВКІНЦІ БУДЕ "д".

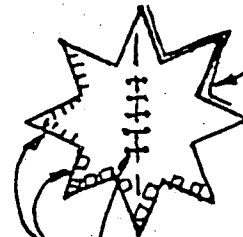
"e"

"ж"

"ж"

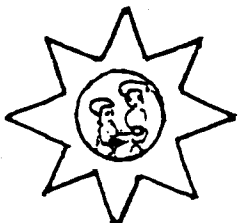
ДРІТ ДОВКРУГІ ЗОРІ, ДЛЯ ЗМІЦНЕННЯ ЗОВНІШНИХ ОБРИСІВ

ОБШИТИ ДЕРЖАК ЩО Є ПОМІЖ ЗОРЯМИ І ДОВКРУГІ ЗОРІ СИЛЬНОЮ НИТКОЮ АБО ПРИКЛЕЇТИ ЛІПКОЮ (ТЕЙП)

"з"

"и"

РОЗЛОЖИТИ ФОРМУ "e", ПОКЛАСТИ ЇЇ НА КАРТОН І ВИТЯТИ (2) ЗОРІ ЯК НА РИС. "ж"

ГОТОВА ЗОРЯ

ПОМАЗАТИ ВСЮ ПЛОЩУ ЗОРІ КЛЕЄМ І ПОКРИТИ ПАПЕРОМ НАКРИВАЮЧИ НИТКИ ЧИ КЛЕЙКУ (ТЕЙП) ЩО ТРИМАЮТЬ ДВІ ПОЛОВИНИ ЗОРІ РАЗОМ. ЯК ВСЕ ВИСОХНЕ, ПОКРИТИ ЗОРЮ НАКЛЕЮЮЧИ КОЛЬОРОВИЙ ПАПІР А В ЦЕНТРІ НАКЛЕЇТИ МАЛЮНОК РІЗДВА ХРИСТОВОГО.

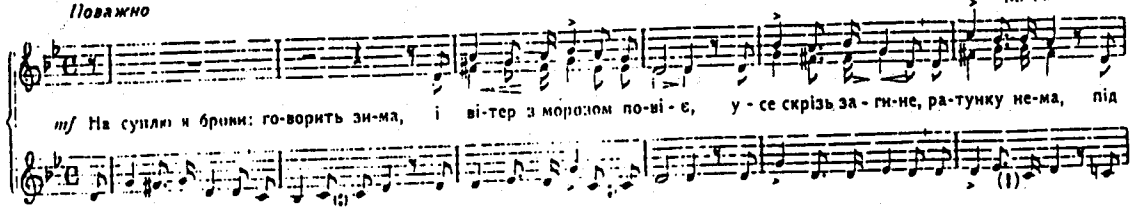
Діти Співають

Зима й весна.

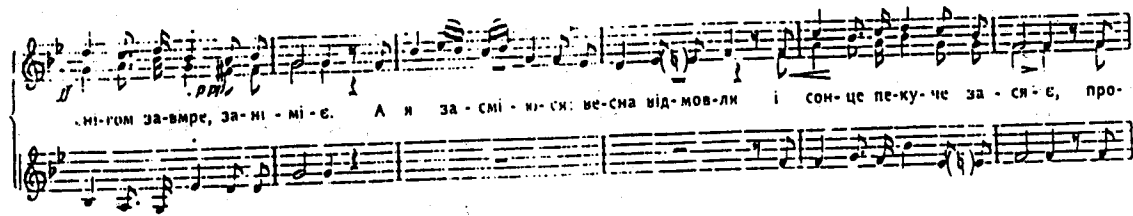
Поважно

М. Г.

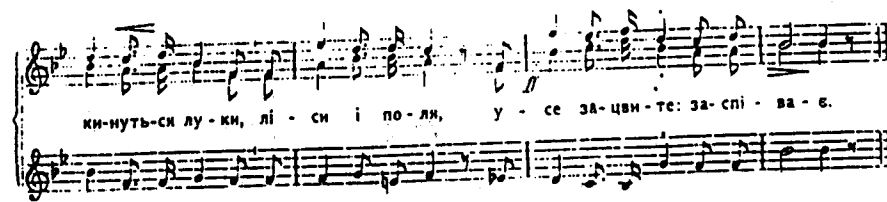
mf На суцільні брили: го-ворить зи-ма, і ві-тер з морозом по-ві-є, у - се скрізь за - ги-не, ра-тунку не-ма, під

pp ні-гом за-вме, за-ні - мі - є. А я за - смі - ю-ся: ве-сна від-мов-ли і сон-це пе-ку-че за - ся - є, про-

ки-нуть-ся лу-ки, лі - си і по-ля, у - се за-цви-те: за-сні - ва - є.

ВСЕЛЕННАЯ ВЕСЕЛИСЯ

Зсе-лен-на-я Ве-се-ли-ся, Бог од Діви

днесь ро-див-ся Во вер-те-ці

між бід-ля-ти, там-по-клін Хри-

сто-ві-да-ти Са-рі-е, ца-рі-а

ці-ко-дять.

ВСЕЛЕННАЯ ВЕСЕЛИСЯ

Вселенная веселится,
Бог од Діви днесь родився!
Во вертепі між бідляти,
Там поклоні Христові дати
Царіс, царіс приходять.

Ладан, миро, злото в дарі
Принесли Йому три царі
Народженому Цареві,
Вселенної Господеві
Відали, відали в покорі.

І пастирі прибіглиють,
На сопках вигравають,
Бо пізнали, що Рожденний
Бог з Марі воплощенний,
Чистої, чистої дівчи.

Ти Йосифе, не смутися,
Се спаситель народився!
Радість Він тобі принесе,
Нам спасення всім голосить,
Від нині, від нині до віку.

Ангели ся поклоняють,
"Слава во вишніх" співають,
Народженному Дитяти,
Поспішають поклоні дати
Богові, Богові у яслах.

Пастирям уподобімся,
Рожденному поклонімся,
Щоб нам зволив долю дати,
Україні мир зіслати,
Віруючій, віруючій у Нього!

НА ВКРАЇНІ ДЗВОНЯТЬ ДЗВОНИ

(на мелодію "Вселенная веселится")

На Вкраїні дзвонять дзвони,
Линуть степом срібні тони,
Вітром мають рідні прапори,
Блеском сяють з неба зорі:
Військо йде! військо йде!
Військо йде!

Дрижать правди супостати,
Що прийшов вже день відплати,
Що за тюрми і кайдани
Будуть сльози, смерть і рани
Слугам, слугам сатани.

Зоря зблідла п'ятьраменна,
Як прийшла хвиля блаженна.
Як встав гордо Дух Народу,
Що в бій кликав за свободу,
За волю, за долю, славу й честь.

Встала правда стороп'ята,
Кинувся народ на ката.
І в громаді пастирів убогих,
Що віками кат кував їм ноги,
Станув месія наш Христос.

Як Князь Правди, Сили й Волі
Кинув гонім яснім полем:
Гей вставайте, нині родини
Сили її волі для України,
Для різних дугів і степів.

Дніпр до Дону каже: "Брате,
Гей пора вже нам вставати,
Пора хвилєю шуміти,
Щоб козацькі знали діти,
Що народився вже Месія."

Зглянься Христе, Божий Сину,
В день Різдва на Україну
Як радіють всі тут спільно,
Що з рабів тут стали всі вільні,
Що збавив, що збавив нас від зла!

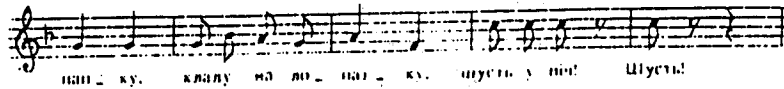
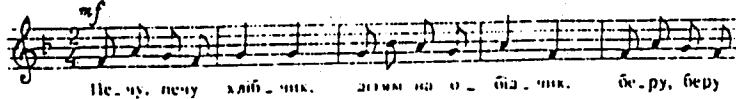
Новацький Танок

ПЕЧУ-ПЕЧУ

«Весняночка»

Moderato — Помірно

Діти стають в коло, але звернені постатями до середини кола. Перед ними — піч, під руками — діжа з тістом, а збоку — лопата.

1. За словами «Печу, печу хлібчик, дітям на обідчик» діти вдають, що місять тісто.

2. За словами «беру, беру папку» — вдають, що виймають тісто з діжі.

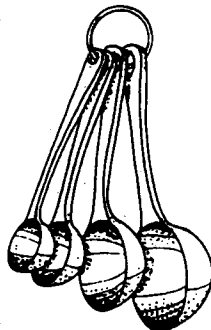
3. За словами «саджу на лопатку» — садять тісто на лопатку.

4. За окликом «шусть у піч, шусть!» — кидають тісто в піч, виступаючи правою ногою вперед.

Увага. Коли діти гру засвоять, можна перед тим, як повторити її, запитати дітей, скільки хлібів нам треба спекти; почується багато замовлень, та спочатку треба задовольнити 1, 2 замовлення, а інші, за згодою всіх дітей, відкласти на пізніше.

Мета гри: а) Ознайомлення дітей з працею пекаря в пекарні.

б) Рухи рук, що ілюструють, як місять хліб, беруть тісто з діж із присіданням та нахиленням і садять хліб у піч, — це рухи гімнастичні, вони непомітно корисно впливають на фізичний розвиток дитини.

Ігровий Куток

НАСЛІДКИ

Учасники: Довільне число.

Місце: Домівка.

Виряд: Папір і олівці.

Для старшого новацтва. Діти сидять у крузі. Впорядник дає першому картку паперу й каже: "Напиши ім'я хлопця". Коли той написав, складає картку вдвоє - так, щоб його сусід не побачив, що написано. Другому впорядник каже: "Той хлопець зустрів дівчинку. Напиши, як називається". Папір знову складають і передають третьому. Впорядник каже: "Напиши, де вони зустрілися". До наступного: "Що хлопець мав на собі?"... тоді: "Що дівчинка мала на собі?"... і так далше, аж усі діти доклали свою частку історії. Тоді папір розкладають і читають (заповнюючи прогалини, якщо потрібно).

Типова історійка може на пр. звучати так: Івась Мандрівник зустрів Ганусю Встидливу в таборі. Івась мав наплечник, а Гануся купелевий стрій і чоботи. Вона сказала: "Хочу йти на вогник". Івась сказав: "Заведу тебе до кухні". Тоді вони пішли лапати раків.

ДОБИРАТИ ПАРУ

Учасники: Паристе число.

Місце: Домівка.

Виряд: Для кожної пари один образок (може бути поштівка), розрізаний надвоє.

Для старшого новацтва. Добра гра, щоб нові діти запізналися. Кожний кусок образка вкладаємо в окремий конверт, конверти перемішуємо й роздаємо дітям. Кожний має знайти другу половину свого образка.

ІМЕНА

Учасники: Довільне число.

Місце: Домівка.

Виряд: Листа прізвищ відомих осіб, для кожного грача олівець.

Для старшого новацтва. Впорядник приготує листу прізвищ (10 - 12) відомих людей, живучих чи померлих. Треба зробити стільки копій, щоб було по одній для кожної дитини. Протягом двох хвилин кожний має дописати як найбільше правильних імен до одержаних прізвищ.

НАДУВАННЯ БАЛЬОНІВ

Учасники: Довільне число.

Місце: Майдан.

Виряд: Гумовий бальон до надування для кожного грача.

Для старшого новацтва. Кожний одержує порожній бальон і на знак виховника починає надувати його, аж поки бальон не трісне. Виграє той, кому це вдалося першому. Якщо є досить бальонів, можна поділити дітей на дві команди й зробити змагання.

КВАЧ ЗАЙЧИКІВ

Учасники: Довільне число.

Місце: Майдан.

Нова відміна добре відомої гри 'Квач'. Полягає в тому, що всі, кого квач ловить можуть тікати тільки в підскоках, як зайчики.

ДОБИЧА

Учасники: Довільне число.

Місце: Майдан.

Виряд: Великий м'яч.

Для старшого новацтва. Діти творять круг. Одного вибираємо козаком для започаткування гри й він стоїть посередині та має відібрати добичу від татар (решти грачів). Добича - це м'яч, який вони передають або кидають один одному. Козак мусить зловити татарина (доторком руки) тоді, коли той тримає м'яч. Якщо це йому вдасться - міняються місцями.

ЦІЛЯННЯ М'ЯЧИКАМИ

Учасники: Довільне число.

Місце: Майдан.

Виряд: Відро й 4 м'ячки до стук-пук (настільний теніс).

Відро кладемо боком до землі. Кожний грач по черзі дістає 4 м'ячки й має з віддалі 2 - 3 м. вкинути їх у відро. Якщо кидати за сильно, м'ячик відіб'ється й вискочить із відра. Якщо за легко - не долетить. За кожний успішний мет записуємо хрестик. Хто здобуде найбільше хрестиків - виграє.

ЗМАГАННЯ З М'ЯЧАМИ

Учасники: Довільне число.

Місце: Майдан.

Виряд: 2 великі м'ячі й 2 книжки.

Змагання між двома командами. Кожний по черзі має перебігти до мети з м'ячем між колінами й книжкою на голові. Коли впаде одне або друге - мусить вернутися назад на позицію старту.

ДУЕТ

Учасники: Паристе число.

Місце: Домівка.

Виряд: Співаник.

Змагання між двома командами. З кожної команди виступають по одному й така пара має **рівночасно** співати дві різні пісні, на пр. один співає "Край лісу на полянці", а другий "Іжак маму попрохав". Рівночасно решта грачів стараються розсмішити співака з противної команди. Котрий з двох проспівас не розсміявшись, заробляє хрестик для своєї команди. У сумнівних випадках рішає виховник. Коли всі пари переспівали, виграє команда, що здобула більше хрестиків.

ПУСКАННЯ РАКЕТ

Учасники: Довільне число.

Місце: Домівка.

Виряд: Бальон до надування для кожного грача.

Кожний змагун дістає бальон і надуває його. Всі стоять перед лінією нарисованою на долівці й на знак кидають своїми бальонами якнайдалше допереду. Котрий бальон полетить найдалше - виграє.

ПРОТИЛЕЖНОСТІ

Учасники: Довільне число.

Місце: Домівка.

Виряд: Олівець і папір для кожного грача.

Для старшого новацтва. Всі сідають і братчик читає різні задалегідь приготовані слова, а кожний має написати слово з протилежним значінням, на пр.: біле - чорне, ворог - приятель, мудрець - дурень. По кожному слові треба зробити павзу, щоб діти мали час написати. Для молодших ця павза буде довша, а для старших - коротша.

Самодіяльна Гра

18

КАЛИТОЧКА

Були собі чоловік і жінка, і була у них пара волів, а у сусідів - возик. От як надійде, бува, неділя чи якесь свято, то й бере собі хтось волів та возика і

іде до церкви чи у гості, а паступної неділі - інший, так між собою і ділились.

От якось баба і каже дідові, що мав воли:

- Бері волів на ярмарок та продай, а ми собі купимо коней та возика, самі будемо у неділю до церкви та до родичів їздити. Та й таке мовити - сусіда свого возика не годує, а нам доводиться годувать.

Кинув дід мотузку волам на роги та й повів.

Веде шляхом, коли наздоганяє його верхи чоловік.

- Здоров був!
- Здоров!
- А куди це ти волів ведеш?
- Продавати.
- Поміняй мені волів на коня.
- Давай.

Поміняв він волів на коня, їде конем. А тут назустріч йому веде чоловік на ярмарок корову.

- Здоров був!
- Здоров!
- А куди це ти йдеш?
- Вів на ярмарок воликів продавати, та от на коня поміняв.
- Поміняй мені коня на корову!
- Давай.

Помінялися. Веде він корову, а тут чоловік свиню жене.

- Здоров був!
- Здоров!
- А куди це ти ведеш?
- Та вів на ярмарок волів, та на коня проміняв, а коня - на корову.

- Проміняй мені корову на свиню.
 - Давай!
 - Жене він свиню, а тут чоловік везе вівцю.
- Розпитали вони один одного.
- Проміняй свиню на вівцю.

- Давай!
- Жене вже дід вівцю, а тут чоловік несе продавати гуску.

- Розпитали один одного.
- Проміняй вівцю на гуску.
 - Давай!

Пройшов дід трохи з гускою, несе чоловік півня! Розбалакались.

- Проміняй гуску на півня!

- Давай!

Несе дід півня, а тут знайшов чоловік на дорозі

- От, знайшов я калиточку, проміняй півня на калиточку!

- Давай!

Сховав дід калиточку, йде собі на ярмарок.

Підходить до міста - треба переїздити річку паромом, а йому за перевіз заплатити нема чим. Перевізники йому й кажуть:

- Даси хоч цю калиточку, то перевеземо.

Віддав він.

А стояла там чумацька валка. Як взнали чумаки, за що він виміняв калиточку, почали з нього сміятися.

- Що тобі, - кажуть, - жінка за це зробить?

- Та нічого! Скаже: "Слава богу, хоч сам живий повернувся".

От побилися вони об заклад: як скаже жінка таке, віддадуть йому чумаки усі дванадцять повних возів та ще й з батогами на додачу. Вибрали одного з валки та послали його до баби.

От приходить він.

- Добридень!

- А ти про свого старого чула?

- Ні, не чула.

- Та він волів на коня проміняв.

- От добре! Возик недорого коштує, якимось зберемось купити.

- А коня проміняв на корову.

- То ще краще: буде у нас молоко.

- А корову на свиню проміняв.

- І то добре: будуть у нас поросятка, а то як заговіння чи розговлятися, усе купувати доводиться.

- А свиню на вівцю проміняв.

- І то добре: будуть у нас ягнятка та вовна, буде мені що у спасівку прясти.

- А вівцю проміняв на гуску.

- І то добре: будуть у нас крапанки та пір'я.

- А гуску на півня проміняв.

О, то ще краще! Буде півник вранці співати, нас на роботу будити.

- А півня на калиточку проміняв.

- І це добре. Як хто щось заробить - він, чи я, чи діти, - у калиточку складати будемо.

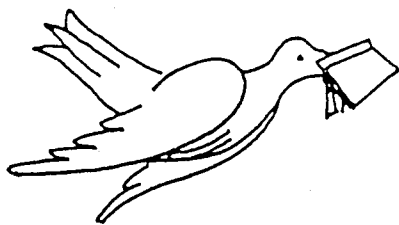
- Та він і калиточку за перевіз віддав.

- Ну що ж, слава Богу, що хоч сам живий повернувся.

От чумакам і нічого робити - віддали вони йому усі дванадцять возів.

ІЗ ПРИРОДНИЧОГО ЗАПИСНИКА

Леонід ФЕДУРУК

СОНЦЕСМІХ

Рано-вранці
На зорі
Вийшов хлопчик
На поріг,
Глянув в небо —
Чи не сон це! —
Що йому
Всміхнулось Сонце?
І хлоп'я йому
Всміхнулось,
Усміхнулось,
відвернулось:
— Ой! — сміється,
Мружить очі, —
— Сонцесміх
Мене поскаче!

ЗА ЦАРЯ ГОРОХА, ЯК БУЛО ЛЮДЕЙ ТРОХИ

Скажете, що не було такого царя? І справді, не було. Не було й царя Тимка, за якого «земля була тонка». Це все примовки, які означають «дуже давно».

Видно, й горох дуже давній, якщо про нього така примовка є? Бо ж є ще і «як горох при дорозі» («дуже погано»), і «як горохом сипати» («швидко говорити»), і «як об стінку горохом» («ніщо не впливає»).

Горох люди вирощують так само давно, як і пшеницю. Вчені, розкопуючи місця, де колись були людські поселення, знаходять горошини, вирощені ще в кам'яному і бронзовому віках. Збереглися на землі й дикі родичі гороху — в Італії та на Кавказі.

Як люди ставилися до гороху? З повагою, звичайно. У стародавніх греків та римлян горох був хлібом для бідних. Слов'яни почали сіяти горох, починаючи з шостого століття. Тепер він є майже в усіх країнах.

І слово горох теж дуже давнє. Вважають, що воно спочатку означало «тертий».

Пам'ятаєте, звідки взялися назви пшона та пшениці? Від «пхати» — «товкти». А назва гороху — від «терти». Виходить, що для людей, які давали рослинам ці назви, що було найважливішим? Як можна

Важко жилось цим далеким

нашим предкам, вони були постійно голодні, завжди шукали їжу.

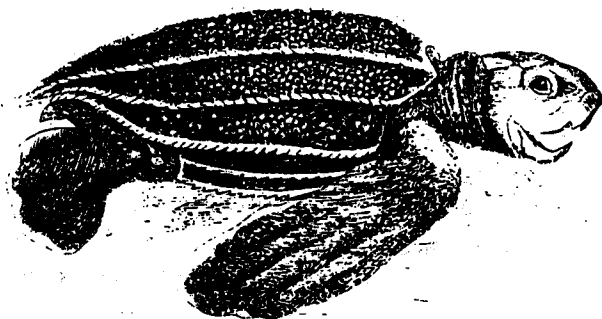
А сам Горох про себе сказав би так:

— Я не дуже смачний, зате я дуже сильний! Я сильніший за всіх своїх родичів! Я навіть можу розірвати корабель!

— Стривай, про що це ти?

Ага, це він згадав одну історію, описану в книзі К. Паустовського «Чорне море». Там розповідається про те, як горох, в який потрапила вода, почав проростати в трюмі корабля. Він при цьому розбухав, збільшувався, тиснув на борти корабля — і розірвав його.

І справді, горох — рослина сильна й витривала. Він пережив усі природні незгоди, які траплялися за тисячі років, і продовжує жити. Тільки у наш час він перестав бути «другим хлібом». «Другим хлібом» стала картопля.

ЧЕРЕПАХА

Я — черепаха,
 Й нема в тому дива,
 Що я дуже мудра
 І дуже вродлива.
 А от що я мушу
 Ходити поволі,
 То тут вже не я винувата,
 А доля.

Чи знаєте, що...

Чи знаєте, що найкращою архітектурною пам'яткою княжої Русі - України є Собор св. Софії в Києві? Великий князь України Ярослав Мудрий на місці своєї перемоги над печенігами розбудував нову частину міста Києва, обгородив місто валами та стінами з трьома брамами і почав будувати Собор св. Софії. Точна дата побудови собору не є устійнена. Літописець Нестор згадує дату 1036 р.; інші літописці згадують дату 1017 року. Назва цього величавого собору - Софія означає "Премудрість Божа".

Собор св. Софії будували найліпші, добре обізнані з візантійським мистецтвом майстри, при допомозі місцевих майстрів, що вплели в будову Собору національні форми українського мистецтва, яке в той час вже було високо розвинутим. Св Софія була найбільшою і найкращою будовою столиці України Києва. Софійський собор мав два поверхи (хори), дві сходові вежі, що вели на хори, 13 бань, 5 нав і галерію довкола.

Внутрішній вигляд Собору був незвичайно багатий й урочистий. Князь Ярослав прикрасив Собор золотом, сріблом і дорогоцінними іконами. В середині Собору велика мозаїка Богоматері що молиться, славна мозаїка "Оранта". Поєднання кольорів: синій, блакитний і пурпуровий творять незвичайну красу.

В Соборі св. Софії є безліч інших високомистецьких ікон, образів святих і портрети родини князя Ярослава, виконані малярською технікою фрескою. Це є малювання фарбами, змішаними з водою, на стіні виложеної свіжим вапном. Треба малювати дуже скоро, бо вапно висихає. Не можна малювати великого простору і не можна викінчувати занадто прецизійно, бо на те нема часу.

Собор св. Софії був катедрою митрополитів України-Русі. В катедрі відбувалися висвячення на вищі священні ступені. В катедрі св. Софії відбувалися церковні церемонії при вступі українських князів на висококняжі престоли. Крім того катедрою св. Софії була місцем поховання великих князів і митрополитів. В ній похований князь Ярослав Мудрий +1054 р., син його князь Всеволод +1093 р., онук князь Володимир Мономах +1125 р., та правнук князь В'ячеслав Володимирович +1154 р.

Софійський собор щороку відвідувало багато прочан з усіх місцевостей України, а навіть багато чужинців, що в захопленні оповідали про велику красу і величезні багатства Собору. На Софійській площі, а також в нутрі Собору відбувалися великі народні і церковні урочистості. В 1648 р. духовенство і великі маси народу вітали перед катедрою св. Софії гетьмана Богдана Хмельницького після його великого переможного походу. В 1918 р., 21. І., четвертим Універсалом Української Центральної Ради проголошено самостійність України, а 22. І. 1919 р. проголошено об'єднання українських земель в одну Соборну Українську Державу.

THE CATHEDRAL OF
ST. SOPHIA IN KIEV

• КАТЕДРА СВ. СОФІЇ В КИЄВІ. •

Давня катедрa св. Софії не збереглася до наших днів в такому стані, як була збудована. За дев'ять століть свого існування зазнала багато грабунків і руйнацій. Знавці мистецтва ствердили, що в XI ст. мало який з європейських народів міг собі дозволити на таку величаву будівлю, а на землях західних слов'ян, чи німців в XI ст. нічого подібного ще повстати не могло. Великі багатства Київської держави, велика краса її храмів, особливо св. Софії, манили різних грабіжників. 1169 р. суздальський князь Андрій Боголюбський пограбував киян, монастирі, церкви, а в тому теж Софіївську катедрu. Він забрав дорогоцінний церковний посуд, ікони, хрести, богослужбні книги, а навіть дзвони вивіз з Києва.

В 1240 р. напали на Київ монголи і хан Батій зруйнував місто, а св. Софія зазнала великого знищення. Монголи навіть в катедрі рубали стіни, розбивали гробниці князів, шукаючи дорогоцінностей.

Після таких нападів храм св. Софії занепав. Митрополит Кипріян відновив дещо Софію, але кримські татари знову зруйнували й ограбили Собор. Собор вперше відновив митрополит Петро Могила в 1633-38 рр., а згодом гетьман Іван Мазепа.

Великим меценатом української архітектури був гетьман Іван Мазепа. За часів його гетьманування повстають в Києві цілі комплекси барокових будов, новозбудованих храмів, монастирів, з золотими банями та надбанними хрестами. Тоді то відбудовано катедрu св. Софії та збудовано Софійську дзвіницю на місці погорілої дерев'яної дзвіниці, збудованої за митрополита Петра Могили.

З початком окупації України москалями 1920 р. всі будови Софійського собору були конфісковані владою і виселено усе духовенство, а приміщено в них різні радянські інституції. В 1935-37 рр. розібрано високомистецькі барокові іконостаси. Забрано з них срібло і золото, забрано все, що мало велику ціну і мистецьку вартість. По-варварськи знищено катедрu св. Софії. Забрано хрести, свічники, церковний цінний посуд, коштовний церковний одяг, килими, цінні ікони. Великої вартості унікальні книжки з бібліотеки, яку заложив князь Ярослав, пограбували і більшовики і німці під час окупації України 1941-43 рр. З софійської дзвіниці забрано дзвони: дзвін "Рафаїл" вагою 1,5 тонни, дзвін "Орел" понад одну тонну і багато більше інших дзвонів різної ваги.

Великої шкоди завдано оригінальним фрескам і мозаїкам, замальовуючи їх оливними фарбами і впроваджуючи свої примітивні образи. Багато фресок і мозаїк вивезено до Третяковської галерії в Москві. Після війни, з 1945 р., весь комплекс будов Софійського подвір'я знаходиться під опікою Української Академії Архітектури.-

Подала: Сіра Орлиця Стаха Гойдиш

ВІСТІ З УКРАЇНИ

МАЙСТЕРНЯ

Старого Орла

О. Д. Малишко (Львів)
Сірий Орел Славко
11-15 серпня 1996 рік

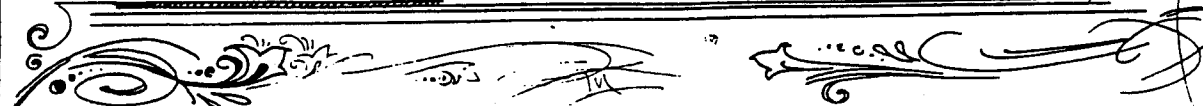
м. Івано-Франківськ

с.с. Дієвська
Ю. В. Дієвська
с. Анинів
(Катруся Свідзинська)

С. П. Телешко Криворіччя
Б. Олександрівна
В. Ю. Матієвська

Старий Орел
Ірина / с. Світлана /
Турчина

с.с. Ірина Іванівна

ВІСТІ З КАНАДИ

ТАЙСА ГАНЧ

ОСЕЛЯ БАРВІНОК

СТАНІЦЯ ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

Мудий Кошарин

СТ. М. Івано Дитина
Дитинина

Миколайко Пристава-Ванг

Домік

Зоянна
Мушинська

м. сен. Юрко Дитинюк
КОМАНДИРА

Роман Кітерина
Едвард

АДАМ ПЕТРІВ

Петруся Ганч

Роман Кітерина
Едвард

Ніно Кузмич

ЕВГЕН ДИТНІЯК
Олія Дитиняк

сен. Микола Замчук

Оксана Цинциф-Тлумин
Людмила Кошарин

Міла Служба

Марина Парий

Адріана Товстюк

Оксана Маркевич
Таня Костюк

Лариса Кошарин

С
Т
О
М
О
В
К
О
В
Н
А

Марко Тимчук
Маріанна Саварин

Олена Замчук

Даниїл Тумин
Мотруся Саварин

Зоря Бочюрків
Ліза Зробенко

Тетяна Кошарин
Миколайко Муромцев

Лариса Фаринг

Мирон Звон Аєцький
Микола Саварин

Миколайко Фардінгер
Товстюк

Марко Зкута
Іван Горбань
Стефан Бочюрків

Надя Кузмич
Юлія Нєсварчєва
Антонія Яровенко
ЧБОРГАН ЕДВАРАД

ЦІКАВЕ ЗВІДУСІЛЬ

ВІНШУВАННЯ

1

Сію, сію, посіваю,
Вам від серця посилаю,
Добра, здоров'я і достатку,
Спокою й сили в Вашу хатку.
Щобисте прожили та й звікували,
Біди і горя не зазнали.
Щоб Вам жито родило,
Пшениця й овес,
Щоб Вамнн пишався рід увесь.

2

Сію, сію, посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю,
Коноплі під стелю,
А лен по коліна,
Щоб Вас, хрещених, голова не бо-
ліла.

3

Сію, сію, посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю.
На щастя, на здоров'я,
На цей Новий Рік.
Щоб Вам краще жилося як торік.
Щоб добро текло до Вас рікою,
Та щоб жили Ви у бажанім спо-
кою, І щезли досягнення більшої І

у Вашу хату я вступаю,
Яре збіжжя посіваю,
добро в хату закликаю,
З Новим Роком Вас вітаю!

Сійся — родися,
Жито — пшениця
І всяка пашниця;
Коноплі під стелю,
А льон по коліна,
Щоб Вас хрещених
Головка не боліла;
Ячмінь і овес,
Щоб з Вами був рід увесь.

А бджоли хай носять Вам мід,
Щоб здоров був увесь Ваш рід!
Сійся — родися, зерно крипате,
Радість родися у Вашій хаті,
У кожній хаті, в селі і місті,
Щоб Ви прожили років хоч двісті,
Щоб жили в щасті і не старіли,
А з кожним роком щоб молоділи

З молодим серцем, з любов'ю в ньому

слави,

6

Та щоб добре йшли Вам справи,
Віншую, віншую, не перестану,
Доки від Вас чогось не дістану.

4

Віншую вам на Новий Рік,
Як завжди в нас віншували.
Щоб Ви всього досить мали,
І ніколи не бідували.

Нехай мине Вас всяка біда,
І не болить Вас голова.
Нехай зникає з життя кукіль,
І не болить Вас мозіль.

Не хворійте Ви ніколи,
Від Миколи до Миколи.
Щоб ніколи в Новім Році
Не боліло Вас у боці.

5

Сію, сію, посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю.
Посіваю в Вашій хаті,
Будьте радісні й багаті.

І щасливі і здорові,
Не скупі на добрім слові.
І невтомні як бджола,
І веселі як весна.

Сію Вам пшеницю-насіння,
Щоб шедре було Ваше покоління.
Таї зичу достатку у Вашу господу.
І вік спій прожити на славу наро-
ду.

7

Сію, сію, посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю,
Щастя і радості бажаю,
Щоб хвороби Вас минали,
Щоб лише здоров'я мали,
Щоб завжди з достатку жили,
І раділи, не тужили.

8

Сію, сію, посіваю,
З Новим Роком Вас вітаю.
Не з сівалки, а з долоні,
По долівці, по ослоні.
Посіваю в Вашій хаті,
Будьте радісні й багаті.
Сійся, родися жито, пшениця,
Щоб в stodолі була всяка пашни-
ця.

Щоб була весела Ваша хатка,
І була повна від достатка.

«З Новим Роком, браття милі,
В новім щастю, в новій силі
Радісно вітаю вас

І бажаю, щоб в здоров'ю,
В мирі з братньою любов'ю
Відтепер ішов вам гас...»

І бажаю, щоб трудяще
Те життя вам якнайкраще
Без біди минуло всім,
Щоб думками ми міцніли,
Багатіли, не бідніли,
Щоб веселий був ваш дім!

І бажаю, щоб ви згідно
Спільно, свідомо, свobodно,
Йшли до спільної мети.
В своїй хаті жить по свому,
Не коритися нікому,
Лад найкращий завести.

Віншування господареві

Дай же Вам, Боже, у полю роду,
У полю роду, у хаті згоду.
Дай же Вам, Боже, широкі ниви,
А на тих нивах рясні ячмена,
В перо пернисті, в зерно зернисті,
В зерно зернисті, в колоси колосністі.
Вінчуємо Вам щастям, здоровлям,
Щасливі свята, многії літа!

Віншування господині

А за снм словом будь же здорова,
Статечна жона, а й газдинонька!
Не сама собою, із господарем
Та й з діточками, з послужечками
Та й з усім домом, та й з милим Богом.
Ой сесі свята свсткуй здорова,
Ой у радості, у веселості.
Ой рік від року дожидаючи,
Других святеньків дочекаючи.

Віншування парубкові

А за снм словом будь же нам здоров,
Красний молодче чом Василеньку.
Вінчуємо ж тя щастям, здоровлям,
Щастям, здоровлям, віноньком ясним,
Віночком ясним, дівчатом красним.
Роди ж Ти, Боже, в городі зілля,
В городі зілля, в дому весілля.

Віншування дівчині

А за снм словом рости нам здорова,
Аби-с нам росла, як в лісі сосна,
Свому ненькові й на потішечку,
А своїй мамі на послужечку.
Вінчуємо тя щастям, здоровлям,
Розумом добрим, зросточком годним,
Вінчиком ясним, летінем красним.
В городі зілля, в м'ясниці весілля.

Добрий вечір тому,
Хто в цьому дому
Господарю, господині
Здоров'я — багатства
Всій родині!

Добрий вечір, хто є в домі цьому,
І старому й молодому і Господеві Святому!
Дай Боже, у мирі й добрі святкувати,
А зарік ще краших святок Вам діждати!

Вінчуємо Вам:

Чистої води в криниці,
В полі ярої пшениці,
Хліба, солі на столі
і погоди на душі!

Христос Раждається!

*Дай же Боже, та в хаті ситно,
у хаті ситно, на дворі прибитно.
Дай же Боже, на хаті зілля,
На хаті зілля, в хаті весілля!
В пасіці пчолу із росчками,
А миски, повні з медами!*

Гой дай Боже!

*Вінчуємо Вас щастям, здоров'ям,
Святим Рождеством, Ісусом Христом!
Поможи Вам Боже, в свята кінчати,
В щастю, здоровлю других діждати!*

Гой дай Боже!

Дозвольте ж, друзі....

...За звичасн прадіднім, віковим
Здоров'ям, щастям всіх вас віншувати!
З Роси, з води! Дай Боже нам усім
Різдва Святого нарік дочекати
І поривати радісні ряди
Могутнім, вільним співом коляди.....

Христос родився,	Над Віфлесмом
Світ звеселився, —	Зіронька слю, —
Є по ялинці	Ми при ялинці!
В кожній хатинці.	Пісню співаєм:

Дай, Боже, волі,
Дай, Боже, долі
Кожній дитині
Там, в Україні

*

*

Я маленька дівонька,
Як у полі квітонька,
Колядоньку
вам співаю —
Христа прославляю.
З Різдвом тут до
вас прийшла,
Божу радість принесла,
Бог від Діви народився,
Нині нам явився.

З Різдвом
у цій хаті
Будьте всі багаті!
Хай Ісусик
наш маленький
буде вам любенький.

Я маленький хлопчик
Ізліз на стовпчик,
У дудочку граю,
Христа забавляю.
Христос засміявся.
За грубу сховався.
А ви, люди, знайте,

Наш Ісусику маленьким,
Шо у яслах народився,
Учини, щоб край наш рідний
З цілим світом звеселився.
Щоб зрадів наш рідний нарід
І його всі вірні діти -
Щоб скінчилися їх смутки,
Щоб їм більше не терпіти.
Учини, щоб добра воля
В нашу землю завітала,
Щоб свободна Україна
Бога втішно прославляла.

Там світ просвітлює,
І пастушки з ягнятком,
Перед Божим дитячком
На коліна припадають,
Царя-Бога виславляють:
Ой, ти, Царю, наш Царю,
Ти, небесній Владарю,
Пошли, Боже, літа многі
Цього дому господарю,
Щоб і хліб родився,
Щоб і скот плодився,
Щоб цей пан-господар
Нічим не журився.

Нехай Вам у Новому році
Щастя буде на кожному кроці!
Нехай зникнуть усі біди
Добрі хай будуть сусіди,
Хай вони не байдикують,
Для Вас гарно колядують.
Хай Вас Бог в опіці має.
Кінчу віншувати:
Христос ся раждає!
Хай кутя буде смачною,
Ну, а коляда - гучною!

Ж Ж Ж

З Різдвом Христовим і Новим роком
Хай Вам щастить за кожним кроком,
Хай в Вашім домі радість панує,
Христос Рожденний в мирі царствує.
Щастя бажаєм від серця щиро,
Щоб в Вашій хаті було все мило.
Щастя, здоров'я Вам і родині
Бажають щиро всі пластуни нині.

(Подала: Сірий Орел Надя)

ЗАЙЧИКА ЗЛЯКАЛИСЬ

Ми ходили по гриби,
Зайчика злякались.
Поховались за дуби,
Розгубили всі гриби.
Потім засміялись -
Зайчика злякались!

У дзвоні дзвоним, тобі ся клоним,
Тобі ся клоним, славний господарю,
Тобі ся клоним, тебе шануєм,
Тебе шануєм, тебе віншуєм,
Щастим, здоров'ям, прибутком добрим,
Прибутком добрим, ще й віком довгим,
Не сам із собою, із дружиною,
Із дружиною, із худібкою,
Із усім ходом, із святим ладом,
Святим Рождеством, добрим Божеством,

Вігла тельчка з березничка
Та до дядька в двір.
Я вам, дядьку, заколядую,
А ви дайте широго.
Як не дасте широго,
Візьму вола за рога,
Виведу на поріг
Та викручу правий ріг.
Буду рожем грубити,
А воликом робити,
Пужкою поганити,
Хліб-сіль заробляти.
Вудьте здорові з празничком!

30

Хай доля сміється,
Хай добро ведеться,
Хай здоров'я з Вами буде,
Хай Ісус Вас не забуде.

Ж Ж Ж

ОЛЕНА ТЕЛІГА: велика українська письменниця і патріотка, одна між незліченими українськими жертвами нацизму, розстрілена 21 лютого 1942 в Бабьому Ярі

Роман ЗАВАДОВИЧ

ДІТИ КОЛЯДУЮТЬ

Свят-Вечір прийде зоряний, таємний,
Увійде в хату, наче гість приемний,
„Христос вродився!” — скаже нам, і діти
Йому відкажуть голосно: „Славіте!”

І блисне зірка на вершкунці ялинки,
Мов тепла слізка ув очах Галинки,
Розправить ангел крила, наче птачка,
Й посіє радість на дитячі личка.

— Матусю! — шепчуть Лесик і Галинка. —
В цю ніч малий Ісусик народився.
Скажіть, чи має він, як ми, хатинку,
Чи від морозу хоч рядном укрився?

— Ні, любі діти! — мати відповіла. —
Ісус лежить у яслах на отаві,
Його колядка пастушків огріла,
Зустріли гнівом вороги лукаві.

Та не боїться бідности Син Бога,
Бо не в багатстві слава й перемога,
А в вірній службі тим святим завітам,
Що їх Господь дав людям всім — і дітям.

... Ясніє ангел на сосновій вітці,
Ідуть веселі діти з колядою —

Не спить малий Ісусик у повітці,
До них киває радісно рукою.

Пояснення: Рядно — верета, груба тканина (harsh, coarse linen); отава — сіно після другого кошення трави (aftermath); лукавий — хитрий, підступний (sly, cunning); завіт, заповіт — тут Божий закон (Divine law). Також — заповіт, остання воля (testament will). Також Старий і Новий Завіт (Old and New Testament); вітка — галузка (branch); повітка — маленька стасіка (shed).

СВЯТ ВЕСЕЛИХ ДІТЯМ ВСІМ!

У різдвяну тиху нічку
Крізь поля, міста і села,
Через гори, через річку
Йде „Веселочка” весела.
А куди ж вона іде?
Хто її чекає й де?

По усім широкім світі,
Як щороку, знову й знову
Ждуть на неї добрі діти,
Що шанують рідну мову.
Їм „Веселка” шле у світ
Побажання і привіт:

„Із Різдвом святим вітаю
Всіх, на хуторах і в місті,
І колядку вам співаю

Про Ісусика в колисці.
Свят веселих дітям всім,
Ласки Божої в ваш дім!

Також вашу рідну школу
Я вітаю щиро, радо:
Олю, Лесю і Миколу,
І школярську всю громаду,
І батьків, і вчителів,
Що учать вас рідних слів.

Хай в Новім щасливім Році
Від Різдва по місяць грудень
В кожний день, на кожному кроці
Щастя вашим гостем буде!
Хай „Веселка” з ним усе
Втіху-радість вам несе!

('Веселка')

СНІЖИНКИ

Пролітають біленькі сніжинки
І сріблясто на сонці блищать.
Мамо, мамо, чому я сніжинки
Не умію ніяк упіймать?

Вже, здається, що ніби спіймаю.
А відкрию долоню: нема!
Лиш водичка з долоні стікає.
Лиш водичка в долоні сама.

Каже мама здивованій доні:
А чи знаєш, чому це так є? —
Бо у тебе тепленька долоня,
А сніжок від тепла розтає.

І помислила доня хвилинку,
Рукавичку наділа свою.
Мамо, каже, тепер я сніжинку
Вже напевно, напевно зловлю!

Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ

ВЕЧІРНЯ КАЗКА

Далеко-далеко, за морем синім,
Стоїть невеличка синя хатина.
В синій хатинці - сині вікна
І сині роси під вікнами квітнуть.

Щоденно, як сонце покине світ,
Склавши проміння до срібної скрині,
Із синьої хатки виходить дід,
Всміхаючись лагідно в бороду синю.

Взявши в правицю синій ціпок,
Синю торбину завдавши на плечі,
В далеку мандрівку рушає дідок
З лагідним іменем Добрий Вечір.

В торбині вовтузяться сині сни,
До ніг простеляється стежка росиста,
А дід чимчикує під шум ясенів
В село із села, і від міста до міста.

Туди, де голівоньку, білу як льон,
Схилила в зажурі бабуня привітна -
Виймає за вушка пухнастий сон
І стиха впускає в бабусині вікна.

А потім простує під ті хатки,
Де сяють діточі очиці розплющені, -
І скачуть на ліжка м'які-м'які
Сині сни - як звірятка плюшеві...

Я знаю напевне: вже тисячі літ
Щоденно бреде по дорозі синій
Лагідний-лагідний синій дід
З синіми снами в синій торбині.

Галина КИРПА

ПЕРША КОЛИСКОВА

Сплять сороки й снігурі,
Горобці й синиці,
Сплять ялинки, явори,
І зайці, й лисиці.

Спить ведмедик Вінні-Пух
І золота рибка.
За вікном мороз ущух,
Ліг під шибку.

Сплять і кактус, і примула,
Ляля, мама й тато.
Ти, колисочко, забула -
Нам пора вже спати.

ЛУНАЄ КОЛЯДКА

Радіє Галинка,
Степан і Параска:
У них є ялинка,
Чудова, мов казка.

Та й як не радіти,
Як свята Різдвяні —
На вітах, мов зорі,
Сіяють свічки,
Всміхаються діти,
Веселі, рум'яні —
Так довго чекали
Й діждались таки!

Діждались в гостину
Святого Дитятка.
Тому й без упину
Лунає колядка,

І радісно сяють
Високо з-під стелі

З вершини ялинки
Сріблісті зірки.
Всміхаються діти,
Рум'яні, веселі —
Так довго чекали
Й діждались таки!

Співайте, співайте
Дитятку малому,
Щоб пісня бриніла
По світу усьому,

Щоб вітер крилатий,
Мандруючи світом,
За море глибоке
Її переніс.
І в степ України
Різдвяним привітом
Привівав під вікна,
Що мокрі від сліз.

ль ДУВИНА

ВЕСНА НА ХУТОРІ

Пташки веселі край вікна
Цвірінькають: „Весна, весна!”
Дзюрчать струмочки,
Станув сніг,
Весна ясна
Прийшла для всіх!

Цвіте вже вишенька рясна,
Бо це ж настала вже весна.
Фіялки в лісі зацвіли,
Зелені трави ожили.

Мале лошатко і теля
Брикають, аж гуде земля,
А матері радіють їх,
Бо це ж весна прийшла для всіх.

А навесні, а навесні
Пісні пташині голосні —
Ми будем теж пісень співати,
Піснями весну зустрічати.

Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою,
Поговорим тихесенько
В неволі з тобою.

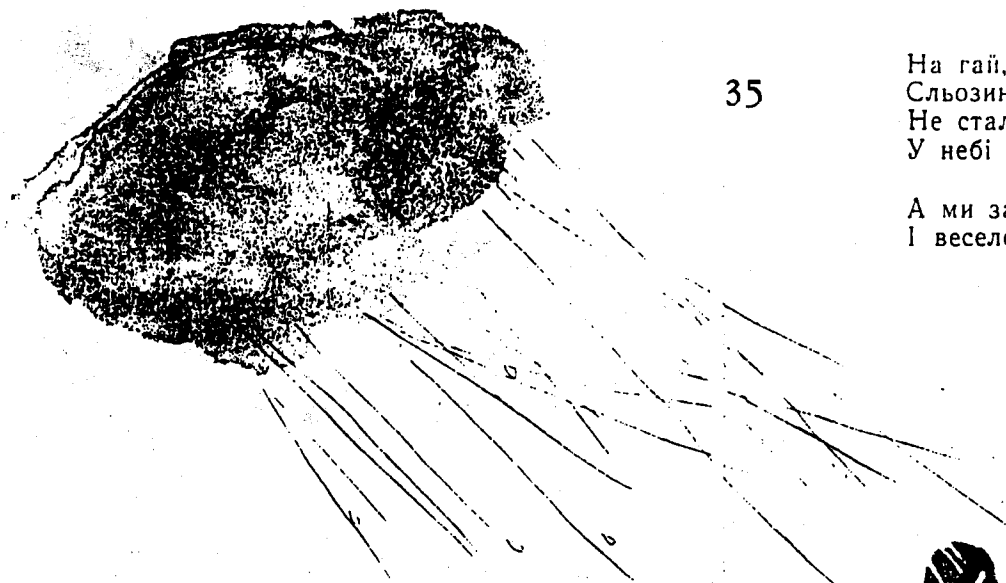
Розкажи, як за горою
Сонечко сідає,
Як у Дніпра веселочка
Воду позичає.

Як широка сокорина
Віти розпустила...
А над самою водою
Верба похилилась.

На гай, на долини —
Сльозини-перлини.
Не стало, не стало
У небі хмарини.

А ми засміялись, бо зелено скрізь,
І весело стало від хмарчинних сліз!

Марія Познанська

ХМАРКА

З далекого моря занесло хмарину:
Приніс її вітер, підгонив у спину.
Стомилась, заплакала хмаронька та
І сльози свої пролила на жита,

ЖУРАВЛИКИ-ЖУРАВЛІ

— Журавлики-журавлі,
Де літали ви, малі,
Де бували?
— Ми у теплі краї,
У казкові гаї
Мандрували.

— Розкажіть, журавлі,
Як на дальній землі
Зимували?
— Ми в казкових гаях
Все по рідних краях
Сумували.

Платон Воронько

ГАЇ ШУМЛЯТЬ

Гаї шумлять —
Я слухаю.
Хмарки біжать —
Милуюся.
Милуюся-дивуюся,
Чого душі моїй
так весело.

Щось мріє гай —
Над річкою.
Ген неба край —
Як золото.
Мов золото — поколото,
Горить-тремтить ріка,
як музика.

Павло Тичина

Там кінь біжить, трава шумить.
Біжи, біжи, мій коню.
Де біла хатка,
Де дівчина Гапка.

А дівчина Гапка
Сидить край віконця,
Пряде волоконця.
Що введе нитку —
То поше ситку.
Що введе півміток —
То поше козушок.

Ой ти, коту, ловкий!

Ой ти, коте ловкий,
Одведи коровку
На луги широкі,
У травни високі.

Блискавка

Живе собі королева —
королева темряви.
Кортить їй зазирнути
у дзеркало —
а темно.
Зблисне
на мить світлом —
зазирне:

— Хто на світі найгарніший?

— Ви, Ваша темність, —
відкаже дзеркало
похапцем.

Заспокоїться королева
на часину.

Сказано, писана красуня.

Ігор Калинець

Павло Тичина

Вітерець торкнув дуби —
Й ті зашелестіли.
Познижались голуби,
Нам завуркотіли.
Вгору сонечко підбилось,
На усіх нас задивилось.

РОЗГАДАЙТЕ ?

За лісом, за пралісом золота діжка сходить. (Сонце)

Ж Ж Ж

Без рук, без ніг - на тин лізе. (Гарбузиння)

Ж Ж Ж

Стоїть над водою, киває головою. (Береза)

Ж Ж Ж

Маленький, горбатенький, усе поле обскаче: наробившись,
натомившись, на цілий рік спати ляже. (Серп)

Ж Ж Ж

Хто то такі: один з горя побіліє, другий червоніє?
(Буряк і рак - варені).

Ж Ж Ж

Солоне а не сіль,
Біжить - не річка,
Блищить - а не золото.
Дай, Боже, вгадати, та менш його знати. (Сльоза)

Ж Ж Ж

Два рази народився, хоча в школі не учився, а години знає. (Півень)

Ж Ж Ж

Хоч з дерева я, з соломи, та ніколи не згорю. (Попіл)

Ж Ж Ж

На вогні мокне, у воді сохне. (Віск)

Ж Ж Ж

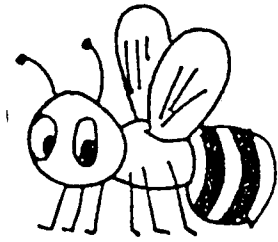
Як його написати 'суха трава', щоб було всього 4 букви? (Сіно)

Ж Ж Ж

Яке хлоп'яче ім'я можна читати з обох боків, вперед і назад і все буде
виходити однаково те саме? (Пилип)

Ж Ж Ж

Подала: Сіра Орлиця Стаха Гойдиш.

ПРИКАЗКИ

Ясне зоряне небо - на погоду.

Ж Ж Ж

Береженого Бог береже.

Ж Ж Ж

Весна - наш батько й мати: хто не посіє, не буде збирати.

Ж Ж Ж

Втрепавсь, як рак у торбі.

Ж Ж Ж

Де куцо́му до зайця?

Ж Ж Ж

Дячкові скрізь ладаном пахне.

Ж Ж Ж

За шмат кишки три милі пішки.

Ж Ж Ж

Іди під три чорти.

Ж Ж Ж

Коли ти гриб, так лізь у борщ.

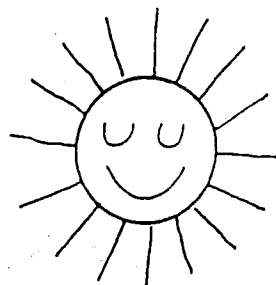
Ж Ж Ж

Куди орли літають, там сорок не пускають.

Орляча Розвага

ПРО ЗАПАС

-Знову мокрі черевики?!- сварить Гену мати,-
 Ти, мабуть, у всіх калюжах встигнув побувати?
 -Що ви, мамо,- каже Гена, -не хвилюйтесь дуже
 Ще й на завтра залишилось чотири калюжі!

ГОСТИННИЙ ПАВУК

В теремочку чути стук. -Хто це стукає? -Павук.
 Що майструє цей дивак в теремочку нашвидку?
 -Для гостей, для мух, гамак він розвішує в кутку.

Ігор Січовик

А М Е Р И К А Н С Ь К И Й Г У М О Р

В Америці всі люблять посміятись. Для політиків знання добрих анекдотів - це підстава їхнього успіху. Міністри, генерали, професори - оповідають анекдоти в часі своїх промов. Навіть священники тепер часто починають свої проповіді - анекдотами.

Особливо люблять в Америці короткі афоризми чи парадоксальні дефініції, напр.:

Автор - це людина, яка має амбіцію нудити не тільки тепер живучих, але й майбутні покоління.

Верблюд - це тварина, яка виглядає так, немов би постала у висліді ухвали конгресової комісії.

Мійська пляжа - це 10% піску, 20% води й 70% людей.

Демократія - це устрій, що в ньому кожний свobodно вибирає собі свою власну форму правління: білявку, чорнявку або й русявку.

Диктатура - це система, в якій усе, що не є заборонене, - є обов'язує.

Політика, - це штука як говорити: "На, на песику!", - поки не знайдемо бука.

Американський ідеалізм - це готовість принести кожную жертву, якщо вона не шкодить нашому інтересові.

Заосталий народ - це такий, що ще не пробував дістати позичку від Америки.

Комітет - це п'ять людей, з котрих один робить за всіх, трьох поклепує його по плечу, а останній рішує протестує і авантується.

Реконвалесцент - це пацієнт, який пережив лікарську опіку.

Неодружений - це людина, яка не має на кого звалювати свої помилки.

Критик - це шибеник, що бруднить усе, чого діткнеться.

Самолюб - це негідник, який більше цікавиться собою, ніж мною.

ПОРАДИ МУДРОЇ СОРОКИ

Листи для Мудрої Сороки слати на адресу Редакції / див.: II стор. обкладинки/ з допискою: "Для Сороки".

ДОРОГА СОРОКО!

Що я можу зробити, щоб *ВІН* поцілував мене? Маланка

ДОРОГА МАЛАНКО!

Спробуй намастити губи медом. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!

Які відзнаки можна носити на пластовому однострою? Петро

ДОРОГИЙ ПЕТРЕ!

Тільки пластові. Зокрема відзнаки "з різних нагод" (табори, зустрічі, імпрези) можна носити (над правою кишенею) тільки два роки від дати даної події. Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!

Я виходжу заміж і прошу Твоєї поради щодо убору на весілля. Катя

ДОРОГА КАТЮ!

Це буде найважливіший день у Твому житті й треба, щоб Ти виглядала як найкраще. В Америці рекомендують убрати "щось старе і щось нове, щось позичене і щось сине та грошик у черевичку на щастя". Сорока

Ж Ж Ж

ДОРОГА СОРОКО!

Я з моїм роєм приготуємо вертеп і вибираємося з колядою. Як маємо ставитися, коли люди даватимуть нам "коляду"? Андрій

ДОРОГИЙ АНДРІУ!

Звичайно після відспівання коляди, поставлення сценки вертепу і віншувань, господарі запитують, на яку ціль Ви збираєте. В деяких краях пластові частини одержують збіркові листи на Пласт. В іншому випадку Ви можете прийняти гроші на якусь ціль Вашого роя, на пр. на оплату табору для незаможних новаків. У деяких хатах Вас трактуватимуть ласощами. Дозволь новакам потішитися почастунком. Хтось один повинен бути "міхонша" й приймати грошеві й інші подарунки. Сорока

Ж Ж Ж

З М І С Т

ВІД РЕДАКЦІІ.....	1
МУДРІСТЬ СІРИХ ОРЛІВ	
Мудре слово народу - Микола Дмитренко.....	2
ЩО РОЗКАЖЕМО НОВАЦТВУ?	
Бідняк та голубка.....	3
Ведмеже вушко - Антін Лотоцький.....	5
Два впертих - Дідусько.....	8
МАЙСТРУЄМО - Сірий Орел Денніс Беднарський	
Вітай ялинко.....	9
Ангел.....	10
Різдвяна зоря.....	11
ДІТИ СПІВАЮТЬ	
Зима й весна.....	12
Вселенная веселися.....	13
На Україні дзвонять дзвони.....	13
НОВАЦЬКИЙ ТАНОК: Печу-печу.....	14
ІГРОВИЙ КУТОК:	
Наслідки.....	15
Добирати пару.....	15
Імена.....	15
Надування балонів.....	16
Квац зайчиків.....	16
Добича.....	16
Ціляння м'ячиками.....	16
Змагання з м'ячами.....	17
Дует.....	17
Пускання ракет.....	17
Протилежності.....	17
САМОДІЯЛЬНА ГРА: Калиточка.....	18
ІЗ ПРИРОДНИЧОГО ЗАПИСНИКА	
Сондесміх - Леонід Федорук.....	21
За царя Гороха, як було людей трохи.....	21
Черпаха.....	22
ЧИ ЗНАЄТЕ, ЩО... - Сіра Орлиця Стаха Гойдиш.....	23
ВІСТІ З УКРАЇНИ.....	26
ВІСТІ З КАНАДИ.....	27

(Продовження на наступній сторінці)

ЗМІСТ (продовження)

ЦІКАВЕ ЗВІДУСІЛЬ	
Віншування - Сірій Орел Надя.....	28
Зайчика злякались.....	30
Олена Теліга.....	30
Діти колядують - Роман Завадович.....	31
Свят веселих дітям всім!.....	31
Сніжники - Світлана Кузьменко.....	32
Вечірня казка - Галина Могильницька.....	32
Перша коліскова - Галина Кирпа.....	32
Лунає колядка - Роман Завадович.....	33
Весна на хуторі - Василь Дубина.....	33
'Кобзар' Тараса Шевченка - Леонід Полтава.....	34
Бабусині казки - Катерина Перелісна.....	34
Юрасева наука - Петро Кізко.....	34
Феномени довголіття - С. О. Марічка Артиш.....	34
Хмарка - Марія Познанська.....	35
Журавлики-журавлі - Платон Воронько.....	35
Гаї шумлять - Павло Тичина.....	35
Ой ти, коте ловкий.....	36
Бляскавка - Ігор Калинець.....	36
Вітерець торкнув дуби - Павло Тичина.....	36
РОЗГАДАЙТЕ? - Сіра Орлиця Стаха Гойдиш.....	37
ПРИКАЗКИ	38
ОРЛЯЧА РОЗВАГА	39
ПОРАДИ МУДРОЇ СОРОКИ	40

